



Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2024 r. – Komisja Europejska/Republika Malty

(Sprawa C-508/24)

(C/2024/5613)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armata i M. Mataija, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że:
- wymagając od lekarzy weterynarii uzyskania uprzedniego zezwolenia na świadczenie usług, wymagając złożenia uprzedniego oświadczenia o każdym świadczeniu usług, wymagając, aby dokonali tego co najmniej 15 dni przed przybyciem, oraz wymagając złożenia takiego oświadczenia pocztą elektroniczną, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2005/36 ⁽¹⁾;
- wymagając, aby wszyscy lekarze weterynarii przedłożyli dowód prowadzenia praktyki zawodowej w ciągu dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług i przedstawili opis usług, które mają być świadczone, oraz miejsca, z którego mają być one świadczone, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/36; oraz
- nie dokonując transpozycji przepisów dotyczących kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 dyrektywy 2005/36;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 20 października 2007 r.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2005/36, zmienionej dyrektywą 2013/55 ⁽²⁾, państwa członkowskie mogą wymagać od usługodawcy, który po raz pierwszy przenosi się z jednego państwa członkowskiego do innego w celu świadczenia usług, poinformowania o tym z wyprzedzeniem właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego w formie pisemnego oświadczenia. Oświadczenie takie składa się ponownie raz na rok, o ile usługodawca zamierza świadczyć w danym roku w tym państwie członkowskim usługi w sposób tymczasowy i okazjonalny. Usługodawca może przekazać oświadczenie w dowolny sposób.

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego przepisu, wymagając od lekarzy weterynarii uzyskania uprzedniego zezwolenia na świadczenie usług, wymagając złożenia uprzedniego oświadczenia o każdym świadczeniu usług, wymagając, aby dokonali tego co najmniej 15 dni przed przybyciem, oraz wymagając złożenia takiego oświadczenia pocztą elektroniczną.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 tej dyrektywy w przypadku świadczenia usług po raz pierwszy lub w przypadku istotnej zmiany sytuacji potwierdzonej dokumentami państwa członkowskie mogą wymagać dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1, pewnych dokumentów wymienionych w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. 2013, L 354, s. 132).

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego przepisu, wymagając od lekarzy weterynarii przedstawienia dowodu prowadzenia przez nich praktyki w charakterze lekarzy weterynarii w ciągu poprzednich dziesięciu lat oraz opisu usług, jakie mają być świadczone, oraz wskazania miejsca, z którego usługi te mają być świadczone.

Zgodnie z art. 28 tej dyrektywy warunkiem podjęcia kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego przepisu, nie dokonując transpozycji norm dotyczących kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej.
